

توري پیسې، تور هدفونه!

تېره شنبې، د اکتوبر پر درويشتمه نېټه، د نیویارک ټایمز ورځپاڼې خبریال، ډیکسټر فیلکینز، د یوه رپوټ په ترڅ کې رسوا کړه، چې په کابل کې د ایران سفیر، فدا حسین مالکي، د تهران له هوايي ډگر څخه د الوتې پر مهال په الوتکه کې دکرزي د دفتر رئیس، عمر داوود زې، ته هغه پلاستيکي کڅوړه ورکړه، چې د اورپايي اتحادیې د پیسو، یورو، په بندولو ډکه وه. د دې خبر خپرېدو یو ځل بیا د غلو او مزدورانو وضعه اندېښمنه کړه. په پیل کې دکرزي د ارگ چوکړه گانو او په کابل کې د ایران د سفارت مقاماتو دواړو دا خبر په کلکه رد کړ. د کرزي مطبوعاتي چیراسي د واقعیتونو په پټولو سره دا خبره هم زیاته کړه، چې ایران له افغانستان سره دبیار غونې په برخه کې د قانوني سرچینو له لارې مرستې کوي؛ او د ده د ادعا له مخې دا مرستې له هر ډول شک او شېبه پرته، په شفاف ډول کېږي؛ مگر نن بالاخره کرزي اعتراف وکړ، چې ایراني مقامات په ریښتیا سره هغه ته په کال کې یو یا دوه پلا د پینځو، شپږو یا اوو لکو یورو په اندازه پیسې ورکوي. په دې ډول د کرزي او انډیوالانو کور بار تر مزله و نه رسېد؛ یو ځل بیا یې مخونه تور؛ او په گرده نړۍ کې یې د غلا، ټکی برگی او وطن پلورني خبر ازانگي وکړې.

د دې شرمناکې او ننگینې پېښې په څېړنه کې لومړنۍ پوښتنه دا ده، چې کرزي او د هغه د ارگ نوکرانو ولې د نیویارک ټایمز تر رسوایي مخکې، د ایرانیانو د دغه راز «نغدي مرستو» یادونه، نه وه کړې؟ بېله شکه، چې د عمر داوود زې په گډون د ارگ ځینې محرم کسان په دې تورو او کرغېړنو معاملو خبر وه؛ خو سره له هغه هم هیڅکله د دې پټې معاملې په اړه دولتي اراکینو، مطبوعاتو او خلکو ته څه نه وه ویل سوي.

د نړۍ په هیڅ هیواد، هیڅ ډیپلوماټیک دود او دستورکي داسې نه دي لیدل سوي، چې د هیوادو تر منځ «مالي مرستې» داسې مرموزه او شکمنه بڼه ولري. دا ځنګه ممکنه ده، چې د یوه هیواد «مالي مرستې» بې رسمي او قانوني تشریفاتو، یوازې د دوو کسانو په حضور کې، هغه هم د غلو، ټروریستانو، قاچاقبرانو او جاسوسانو په ډول په الوتکه کې د سفر پر مهال، مقابل لوري ته وسپارلي سي؟!

آیا ایرانیانو نسوای کولای خپلي مالي مرستې له بین المللي تعاملاتو سره سم، د یوې رسمي غونډې په ترڅ کې افغانانو ته وسپاري؟!

څوک دي ددې پراخي نړۍ له یوه گوټ څخه فقط یو مثال را وښيي، چې دیوه هیواد رسمي مقاماتو دي د بل هیواد رسمي مقاماتو ته په پلاستيکي کڅوړوکي نغدي پیسې ورکړي وي. آیا ایرانیانو نسوای کولای یا په دې نه پوهېده، چې ور کرل سوي پیسې د یوه چیک په بڼه، د افغانستان د مالي وزارت یا کوم بل رسمي مقام ته وسپاري؟!

سربېره پردې، آیا کرزی د هیواد د اساسي قانون او نورو نافذو قوانینو د حکمونو له مخې د دې واک لري، چې له بهرنیو هیوادو څخه تر لاسه کېدونکي نغدي مرستې د یوه تحویلدار یا معتمد په توګه، له ځان یا نورو وفادارو انډیوالانو سره وساتي؟!

آیا کرزی دا ثابتولای سي، چې ور کرل سوي پیسې یې چیرې ساتلي وي؛ او د کومو قانوني مقصدو له پاره یې لګولي دي؟!

آیا کرزي ایرانیانو ته دا نسوای ویلای، چې دی یا د ده د دفتر رئیس، تحویلدار نه دی؛ نو ځکه باید د هیواد د نافذو قوانینو له مخې ټولې مالي مرستې د مالي وزارت او افغانستان بانک له لارې، افغاني مقاماتو ته وسپارلي سي. آیا د مالي وزارت دکرزي د دفتر اړتیاوي اولگښتونه نه برابرول، چې ده یې د پوره کولو له پاره په ناچارۍ سره، ایرانیانو ته لاس وورداده؟!

آیا کرزي د ټولې دولتي دستگاه د مشر په توګه ددې وس نه درلود، چې د خپل دفتر د مصارفو د حواله کولو له پاره، مالي وزارت یا نورو مالي ادارو ته امر وکړي؟! آیا د مالي وزارت او نورو مالي مؤسسو مسوولینو، په دې برخه کې د هغه امرونه ته غاړه نه ایښووله؟ که یې نه ایښووله آیا ده یې د گوښه کولو اختیار نه لاره؟!

که په پلاستيکي کڅوړوکي دا پیسې ریښتیا هم سپینې او قانوني وای، بیا به نو د کرزي د دفتر ټول کارکوونکي رسماً په هغه خبر وای؛ او مطبوعاتي چیراسیانو ته به یې په پټو سترګو د ردولو اړتیا نه وای!

دې ټکو ته په پام سره، د ایرانی سفیر له خوا دکرزي د دفتر رئیس ته د پیسو د کڅوړي ورکول یوه توره، کرغېړنه او پلېته معامله ده، چې په هیڅ بڼه، هیڅ ژبه او هیڅ منطق د منلو وړ نه ده.

گران هیوادوال په دې واقعیت هم ښه پوهېږي، چې ایرانیان هیڅکله دکرزي پر مخ مین نه دي. هغوی دا توري او کټیفې پیسې، په افغانستان کې د خپلو شومو پلانو د تحقق له پاره په چارښاخو بادوي. مور ټولو ته څرګنده ده، چې

ایران څه موده مخکې زموږ بېوزلې مهاجر د مخدره موادو د کاروباریانو په تور جوړې جوړې په دار وځړول؛ خو دکرزي بې غیرته ادارې یې د پوښتنې کولو جرأت هم و نه کړ. کرزي د خپلو شیعې متحدینو او بالنتیجه ایرانی اخوندانو د خوشالو له پاره د شیعې گانو د شخصي احوال قانون تصویب کړ؛ په هیواد کې یې د ایران مذهبي او فرهنگي یرغل ته بې ساري لاره هواره کړه. البته د ایران د خطرناکو ستراتیژیکو مقصدونو اوږده کیسه دلته نه ختمیږي. دکرزي د مزدوري او فاسدي ادارې اراکینو ته په یوه سطحې او سرسري نظر وگورئ، چې زموږ په هیواد کې همدا اوس د ایران سیاسي، پوځي، مذهبي، فرهنگي، اقتصادي او تبلیغاتي نفوذ کوم حد ته رسېدلی دی؟

ایران نه یوازې په تېرو دېرشو کلونو کې د افغانستان په وړاندې او وینو تویولو کې لوی لاس لاره، بلکې همدا اوس او تر دې وروسته به هم د خپلو مزدورانو له لارې، په دې غم خپلې خاوره کې د ډېرو افغاني ضد دسیسو له لویو طراحانو او عاملانو څخه وي. دا ګرده امکانات د کرزي د مزدوري او فاسدي ایتلافي ادارې په برکت، د ایران اخوندي رژیم ته میسر سوي دي.

باید له یاده و نیاسو، چې ایران پر کرزي سربېره، د افغانستان نورو مزدورو جنګي او مذهبي ډلو ټپلو هم ته پرېمانه پیسې او مالي مرستې ورکوي. ایرانی پراختیا غوښوونکي حتا په افغانستان کې د طالبانو د بري امکان هم له ذهنه نه لیري کوي. له دې کبله د عبدالله عبدالله په مشرۍ د شورای نظار په ګډون پر هري جنګي او سیاسي ډلې پانګه اچوي؛ یو له بله یې جنګوي؛ دیوې ډلې په نابودی او د بلې په واکمنۍ کې ځان ته د سیاسي او ستراتیژیکو مانورو فضا برابروي. ایرانی اخوندان لیوني نه دي، چې چا ته د خیر او ښېګڼې له پاره مفتي پیسې ورکړي. ایرانی ولس په خپله له ډول ډول اقتصادي ستونزو او کړاوونو سره لاس و ګرېوان دی؛ اما اخوندي رژیم یې پوښتنه هم نه کوي.

په داسې حال کې، چې د کرزي د دفتر ټولې اړتیاوې اصولاً دولت د نورو ادارو په شان د مالي وزارت او نورو مربوطو ملي ادارو له خوا برابریږي، نو د ایرانیانو او نورو هیوادو پټې پیسې چیرې لګیږي؟

په بشپړ باور سره ویلای سو، چې دا پیسې هیڅکله په رسمي او قانوني چارو کې نه لګیږي؛ ځکه د رسمي او قانوني چارو د اجراء کولو له پاره خو د کرزي له خپلې ادعا سره سم په بانک کې د څه دپاسه درې نیمو میلیاردو ډالرو زېرمه پراته ده. په دې توګه له ورايه مالومیږي، چې د ایرانیانو توري پیسې په تورو کارونو او تورو پروژو کې لګول کیږي.

په افغانستان کې دننه او بهر د ځان یا نورو کسانو په نامه د شتمنیو او جایزادونو برابرول؛ د ایران سیاسي، مذهبي او فرهنگي لاسوهنو ته لاره هوارول؛ په دولتي ادارو کې د ایرانی ايجنټانو او خواخوږو له زیاتېدونکې رول سره مرسته؛ په انتخاباتو کې د خپلو شخصي، ګوندي او سیاسي ملګرو بریالي کول؛ د سیاسي وفادرایو رانیول؛ د مخالفینو تطمیع کول یا له منځه وړل؛ د ناراضیانو د سیاسي او تبلیغاتي فعالیتونو مخنیوی او ډېر نور هغه تور او کرغېرن کارونه دي، چې له کلونورا هیسې د ایرانیانو او نورو پردو د تورو او چټلو پیسو په زور، پر مخ بیول کیږي.

تر لمر روښانه ده، چې که د پردو همدا توري او چټلې پیسې نه وای، زموږ په وړاندې او سوځېدلي جونګره کې به هم تر اوسه د افغان وژني او وړاندې دا سرکښه اوږونه بل نه وای؛ که د پردو مافیایي او جاسوسي سازمانو دا کرغېرنې پیسې نه وای، زموږ په ویاړلي او تاریخي هیواد کې به هم هیڅکله د پښتو او پارسي، سني او شیعې، پښتانه، تاجک، اوزبک، هزاره او نورو قومونو پر بنسټ د وینو والی نه بهیدای؛ یو د بل په سروکي به مېخونه نه ټکول کېده؛ زموږ بې ګونا عزیزان او پنداران به د مغرضو پردو د خوښۍ له پاره په سترولو کانتینرو کې نه اچول کېده؛ او په پای کې که د انسان وژني، تباهی او ملي نفاق د را منځ ته کولو له پاره دا زهرجنې پیسې نه را تلای، زموږ په جنګ خپلې کور کې به تر اوسه داسې بې عدالتي، زورواکي، لوږه، بې سوادې او وروسته پاته والی نه وای.

د دې تورو پیسو راوړونکي او اخیستونکي نه یوازې د افغانانو نه پخلا کېدونکي دوښمنان، بلکې د وینو، اوښکو، دوښمنیو او نورو بدمرغیو عاملان او سوداګران دي. اوسنۍ توره او ننگینه معامله د هغوی د بې غیرتۍ، وطن پلورنې او بې ایمانۍ یو بل روښانه او انکار نه منونکی ثبوت دی.

هر دردمن او هیوادپال افغان باید د مرګ او تباهی د دې قاصدانو پر ضد د مبارزې سنگر ته را ودانګي؛ او په هیواد کې د یوه ملي او ولسي نظام په را منځ ته کولو سره، دا غمډلې مېنه نورد هغوی له تورو معاملو او انساني ضد جنایتونو څخه و ژغوري.

پای